

menneskes velfærd og at skænke alle mennesker goder. Hvis urimelige privilegier, overmåde velstand og social uretfærdighed vedvarer, vil udviklingens væsentligste formål ikke kunne opfyldes. Hertil kræves en verdensomspændende udviklingsstrategi, hvilende på en fælles og koncentreret indsats fra såvel udviklingslandenes som de udviklede landes side på alle det økonomiske og sociale livs områder: inden for industri og landbrug, handel og finansvæsen, beskæftigelse og uddannelse, inden for sundhedsvæsenet, på boligområdet og inden for videnskab og teknologi.

8. Verdenssamfundet må vise sig den udfordring voksen, der ligger i de enestående muligheder, som nutidens videnskab og teknologi frembyder, således at både de udviklede lande og udviklingslandene kan få ret og rimelig andel i de videnskabelige og teknologiske fremskridt og derved bidrage til en hurtigere økonomisk udvikling overalt i verden.

9. Mellemfolkeligt samarbejde om udvikling må være af en målestok, der svarer til selve problemets størrelsesorden. Delvise, sporadiske og ubeslutsomme skridt vil, hvorvelmente de end er, være utilstrækkelige.

10. Økonomisk og social fremgang er et ansvar, der er fælles for og deles af hele verdenssamfundet. Det er tillige en proces, hvorunder den nytte, udviklingslandene drager af de udviklede lande, deles af verden som helhed. Ethvert land har ret og pligt til at udvikle sine menneskelige og natugivne ressourcer, men den fulde gavn af dets anstrengelser opnås kun, hvis der samtidig tages effektive internationale skridt.

11. Hovedansvaret for udviklingslandenes udvikling ligger, som understreget i Algierpagten, hos disse lande selv, men hvor stor deres egen indsats end er, vil den ikke være tilstrækkelig til at de vil kunne opnå de ønskede mål for udvikling så hurtigt som det er nødvendigt, med mindre de modtager hjælp gennem øgede finansielle ressourcer og en gunstigere økonomisk politik og handelspolitik fra de udviklede landes side.

12. Regeringerne betegner 1970'erne som De forenede Nationers andet udviklingstiår og forpligter sig til hver især og i fællesskab at føre en politik, der tager sigte på at skabe en mere retfærdig og rationel økonomisk og social verdensorden, hvorunder lige muligheder i samme grad bør være en forrettighed for nationerne som for den enkelte nations individer. De tilsluttede sig tiårets målsætning og formål og er besluttet på at træffe foranstaltninger til virkeliggørelsen deraf. Målsætningen og formålene er anført nedenfor.

B. Målsætning og formål.

13. Den gennemsnitlige årlige vækstrate for udviklingslandenes samlede bruttonationalprodukt skal i De forenede Nationers andet udviklingstiår udgøre mindst 6 pct., idet muligheden for at opnå en højere vækstrate i tiårets sidste halvdel nærmere skal angives på grundlag af en omfattende gennemgang ved tiårets midte. Dette og de deraf afledte mål angiver i brede træk omfanget af de samlede bestræbelser, der i løbet af tiåret skal udfoldes på nationalt og internationalt plan. Hvert udviklingsland skal selv have ansvaret for at fastsætte målet for sin vækst i lyset af sine egne forhold.

14. Den gennemsnitlige årlige vækstrate for udviklingslandenes samlede bruttoprodukt pr. indbygger skal i De forenede Nationers andet udviklingstiår udgøre ca. 3,5 pct. med mulighed for en hurtigere stigning i tiårets sidste halvdel for i det mindste at gøre en beskeden begyndelse til at mindske kløften mellem de udviklede landes og udviklingslandenes levestandard. En gennemsnitlig årlig vækstrate på 3,5 pct. vil svare til en fordobling af gennemsnitsindkomsten pr. indbygger i løbet af to årtier. I lande med en meget lav gennemsnitsindkomst pr. indbygger bør der gøres bestræbelser for at fordoble indkomsten pr. indbygger inden for et kortere tidsrum.

15. Målet for stigningen i den gennemsnitlige indkomst pr. indbygger er beregnet på grundlag af en gennemsnitlig årlig befolkningstilvækst på 2,5 pct. i udviklingslandene, hvilket er mindre end den gennemsnitlige stigning, som på nuværende tidspunkt forudses for 1970'erne. På denne baggrund